

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1205/2015
27.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М. и др, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из чл. 234. став 3. у вези става 1. и чл. 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. С.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр. 172/10 од 28.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13Кж1 бр. 1144/13 од 03.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. С.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр. 172/10 од 28.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13Кж1 бр. 1144/13 од 03.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К бр. 172/10 од 28.01.2013. године, окривљени М.М. и Д.М. оглашени су кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја у саизвршилаштву из чл. 359. став 4. у вези става 3. и 1. и члана 33. и 61. КЗ и окривљени сваки понаособ осуђени на казне затвора у трајању од по две године, у које им је урачунато и време проведено на задржавању и време проведено у притвору и то окривљеном М.М. почев од 18.11.2009. године, од 13.00 часова када је лишен слободе па до 11.12.2009. године, а окривљеном Д.М. почев од 18.11.2009. године, од 13.00 часова па до 18.02.2010. године. Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате суду трошкове кривичног поступка у износу од 46.550,00 динара као и судски паушал сваки понаособ по 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Од окривљених је солидарно одузета имовинска корист у износу од 1.347.000,26 динара, а у смислу одредбе члана 91. и 92. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 13Кж1 бр. 1144/13 од 03.03.2014. године, делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца и заједничка жалба браниоца окривљених а првостепена пресуда преиначена у погледу правне квалификације дела и одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу кривичноправне радње окривљених за које су првостепеном пресудом оглашени кривим правно квалификовао као продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. и члана 33. Кривичног законика, за које их је осудио на казне затвора и то окривљеног Д.М. на казну затвора у трајању од три године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 18.11.2009. године, до 18.02.2010. године, а окривљеног М.М. на казну затвора у трајању од две године уз урачунавање времена проведеног у притвору почев од 18.11.2009. године до 11.12.2009. године, док је жалбу окривљеног Д.М. и жалбу заједничког браниоца окривљених као и жалбу Вишег јавног тужиоца у осталом делу одбио као неосноване а првостепену пресуду у непреиначеном делу, потврдио.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр. 172/10 од 28.01.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13Кж1 бр. 1144/13 од 03.03.2014. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.М., адв. С.П., због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 439. тачка 3) у вези члана 441. став 1. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд „одлучујући по основу за заштиту законитости окривљеног Д.М. из Л. дозволи понављање кривичног поступка завршеног правноснажном пресудом Вишег суда у Лесковцу К бр. 172/10 од 28.01.2013. године која је преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу 13Кж1 бр. 1144/13 од 03.03.2014. године или се негира казна затвора“.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., па је по оцени навода и предлога, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., нема прописан садржај.

Према одредби члана 484. ЗКП, која прописује садржај захтева, у захтеву за заштиту законитости мора се навести разлог за подношење захтева прописан одредбом члана 485. став 1. ЗКП, дакле, да ли се захтев подноси због повреде закона (тачка 1), примене неуставног закона (тачка 2) или повреде односно ускраћивања људског права и слободе (тачка 3).

Одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП о повреди закона је општег карактера, па је у ставу 2. ближе одређено када постоји повреда закона, а то је ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређена одредба кривичног поступка или ако је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон. Став 4. тог члана предвиђа због

којих повреда закона учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости и оне су таксативно набројане.

Бранилац окривљеног Д.М., адв. С.П. у поднетом захтеву за заштиту законитости само наводи да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП - пресудом није потпуно решен предмет оптужбе и повреде закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 441. став 1. ЗКП, али исте не образлаже, па како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП, што значи, да у ситуацији када конкретна повреда закона није опредељена, суд није овлашћен да сам по службеној дужности утврђује о којој повреди закона се ради.

С`тога Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП нема прописан садржај (члан 484. ЗКП), због чега је исти одбацио на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3. ЗКП.

Надаље, из образложења захтева иако се не истиче као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног, указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је пресудом оптужба прекорачена. Међутим, исто образлаже тако што наводи да је окривљени Д.М. критичном приликом радио само „бизнис планове“ за „Start up“ кредите код Фонда за развој, да су власници и одговорна лица од његовог сина М.М. тражили да сами набаве машине или су му говорили да их они већ поседују, да су исти добијали новац на текуће рачуне, да износ од 205.000,00 динара који су предузетници имали обавезу да уплате на текући рачун Д.М. за израду наведених бизнис планова код Фонда за развој умањује износ још за додатних 205.000,00 динара и значајно утиче на висину затворске казне о чему сведоче и изјаве сведока дате истражном судији и на главном претресу, да окривљени Д.М. није одговорно лице, чиме практично указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд исти оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног надаље, у образложењу поднетог захтева за заштиту законитости наводи да је правноснажна пресуда донета без јасног образложења из којег би могло да се утврди које су чињенице узете као доказане а које недоказане, те да постоји знатна противречност између онога што се налази у разлозима пресуде, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која такође не представља дозвољен разлог за подношење

овог ванредног правног лека у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, те је Врховни касациони суд и овај навод захтева оценио као недозвољен.

Имајући напред наведено у виду, Врховни касациони суд је, из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног одбацио и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**